

РЕШЕНИЕ

№ 26308

гр. София, 06.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9632** по описа за **2024** година докладвано от съдия Галин Несторов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във връзка с чл. 63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Главен инспектор на Инспектората към ВСС, чрез юриск. Б. В., срещу Решение № 2126/07.05.2024 година, постановено по н. а. х. д. № 12707/2022 година по описа на СРС, 4-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 38/27.04.2022 година на главния инспектор на Инспектората на ВСС, с което последният е наложил на П. П. Д. глоба в размер на 300 лева на основание 408д, ал. 3 от ЗСВ за извършено нарушение на 1, т. 3, вр. с чл. 175а, ал. 21, т. 1 от ЗСВ и го е предупредил, че при друго нарушения от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на акта, ще му бъде наложено адм. наказание.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност на оспореното съдебно решение. Твърди се, че неправилно СРС е приел, че е налице маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, тъй като подаването на декларация е станало със закъснение от 56 дни, като в хода на съдебното производство не са представени смекчаващи вината обстоятелства, които да доведат до приложение на чл. 28 от ЗАНН. Искане за отмяна на решението и потвърждаване на наказателното постановление. В съдебно заседание, касаторът - Главен инспектор на Инспектората към ВСС, редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт К., редовно упълномощена, която

поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по касация- П. П. Д., редовно и своевременно призован, не се явява и представлява, оспорва жалбата в писмен отговор, като неоснователна.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за основателност на жалбата и моли да бъде уважена.

Административен съд – София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От доказателствата по делото е установено, че от магистрата, изгубил качеството „съдия“ в РС- Кюстендил, не е спазен срока за подаване на декларация по чл. 175а, ал. 1, т. 1 в срока по чл. 175в, ал. 1, т. 3 от ЗСВ до 03.09.2021 г., като ответникът по касация подал декларацията си на 29.10.2021 година – с 56 дни закъснение.

Анализирайки всички събрани доказателства, правилно СРС е приел, че ответникът Д. е подал декларацията си по чл. 175а, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 175в, ал. 1, т. 3 от ЗСВ в ИВСС извън законоустановения срок по чл. 175в, ал. 1, т. 3 ЗСВ до с 56 дни закъснение, с което формално е осъществил състава на нарушението по чл. 408а, ал. 2 от ЗСВ като бездействието в определения срок само формално е изпълнило състава на вмененото му нарушение и същото представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, при който административното нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. В тази насока съдът намира, че при липсата на легално определение в ЗАНН на "маловажен случай" и с оглед разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, доколкото в този закон не се предвижда друго, за определяне на нарушението като "маловажен случай" следва да се преценят критериите, посочени в чл. 93, т. 9 от НК. В контекста на изложеното съдът ще припомни, че в обхвата на съдебния контрол се включва и проверката за законосъобразност на преценката по чл. 28 от ЗАНН. Разбирането за обхвата на съдебния контрол е в съответствие и с практиката на Европейския съд по правата на човека по приложението на чл. 6, ал. 1 от ЕКПЧ, според която съдът не може да бъде ограничаван в своята юрисдикция, когато решава правния спор. Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото. След това уточнение, съдът ще изложи следните доводи по същество: Доколкото в случая се касае за формално нарушение, което се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние чрез бездействие – неподдаването в срок на декларацията по чл. 175а, ал. 1, т. 1 от ЗСВ, без да е необходимо настъпване на определен противоположен резултат, различен от обективизиране на самото изпълнително деяние, този състав счита, че преценката на неговата обществена опасност следва да бъде направена не с оглед наличието или липсата на вредни последици, а с оглед степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения, предмет на регулиране от съответния

нормативен акт. В тази насока съдът счита, че тази степен на обществена опасност е много по-голяма в случаите, в които декларацията изобщо не е подадена, или е подадена със значително закъснение. Много по-ниска е обществената опасност в хипотезата, при която закъснението е в рамките на повече от месец, но не няколко месеца, какъвто е и конкретния случай и за да прецени конкретното нарушение като маловажно, съдът съобрази на първо място, че Декларацията е подадена с незначително закъснение – 56 дни и именно неособено дългият период на закъснение отличават конкретното нарушение от други такива и го определят като маловажно. Следва да се има предвид факта, че се касае за първо по ред нарушение от този вид, като декларацията е подадена преди установяване на самото нарушение, т. е. по собствен почин на задълженото лице и налагането на административно наказание "глоба" дори и в минималния размер не отговаря на заложените в чл. 12 ЗАНН цели и административният орган е следвало да приложи чл. 28 от ЗАНН и на Д. да не се налага наказание. Не са основателни възраженията на касатора, че срокът бил твърде дълъг и в противоречие с практиката на АССГ не бил налице маловажен случай. Чисто механичното посочване на брой дни от практиката – примерно 30, не е приемливо като подход за квалифицирането на нарушението като такъв. В този случай срокът от 56 дни е напълно приемлив, за да се обоснове наличието на тази правна хипотеза.

Обосновано СРС е отменил Наказателното постановление и е предупредил нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Всичко това води до извод, че подадената касационна жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Ответникът, при този изход на спора не е заявил претенция за присъждане на разноски и съдът не дължи произнасяне в тази посока.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд – София- град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2126/07.05.2024 година, постановено по н. а. х. д. № 12707/2022 година по описа на СРС, 4-ти състав.
Решението Е ОКОНЧАТЕЛНО.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: